

Пустеля пролягла на місці тлуму.
Держави, люди, — відгуло й минуло.
Мов надми, навіть місяць запізнілий,
Що — тіні семикутної уламок.

Та в видимім невидима заслони, —
Буття спресоване в надшвидкісні анали.
Чарунки, у яких — зорею — нелинь,
Шматки свідомости, мов клапті слини.

Здається, посмик, — й течія гаряча,
Що поглинає форми, пам'ять, речі,
Стеблину — з призми — явить соковиту,

Де тільки очі тліну сукуваті.
І ні душі, що — десь, колись — в сльоту.
Лиш голуб, що над хаосом літа.